

Text: Žalospěvy 3, 21-26

²¹vezmem si to k srdcu, preto budem čakať na Neho. ²² Hospodinove skutky lásky neprestávajú, lebo Jeho milosrdenstvo sa nekončí; ²³ obnovujú sa každého rána, veľká je Tvoja vernosť. ²⁴ Hospodin je môj údel, vraví moja duša, preto budem očakávať na Neho. ²⁵ Dobrý je Hospodin voči tomu, kto dúfa v Neho, voči duši, ktorá Ho hľadá. ²⁶ Dobre je mlčky očakávať na pomoc Hospodinovu.

Z TROSIEK K NÁDEJI

Žalospěvy – jedna z najkratších kníh Starej Zmluvy. Všeobecne spájaná so zničením mesta Jeruzalema a zborením Šalamúnovho chrámu v 6. stor. pred Kristom. V hebrejskej tradícii patria Žalospěvy medzi *Megillot* (päť svitkov), ktoré sa tradične čítavajú pri smútočných spomienkach (ako napr. pri spomienke na zničenie chrámu). Napriek tomu je táto kniha, resp. tieto žalostiacie spěvy, vzácne nádejou, ktorá nám znie aj z toho dnešného prečítaného textu z 3. kapitoly.

Ak pozorne čítame túto knihu, potom cítime a vidíme, že postupne sa v nej mení melódia od ťažkostí a sťažovania si k nádeji. Úvodný zúfalý nárek opustenej a zúfalej vdovy, ktorá predstavuje Jeruzalem, cez vyhrotenie bolesti v obraze Božieho hnevu a súdu, postupne prechádza do lúča nádeje, ktorá vyznáva: **Hospodinove skutky lásky neprestávajú**. A hoci realita je naďalej bolestná, s nádejou prichádza sila prosieť o obnovu. Inými slovami povedané - napriek tomu, že chrám je zničený, že Jeruzalem je v troskách, národ odvedený do zajatia, ešte stále je tu Hospodin. A to je nádej, ktorá prichádza cez Božie Slovo aj k nám dnes.

V jednej piesni, myslím, že s ňou prišla skupina Matuzalém, sa spieva: *Aj keby nekvitol fík, aj keby nerodila zem, aj keby nebesá nedoniesli svetlo v nové ráno, a aj keď polia zlyhajú a sýpky prázdne ostanú a všetko vôkol volá, že Boh nie je – práve vtedy pozdvihnem svoj hlas a budem spievať chvály, uprostred trápení, uprostred súžení, Ježiš je Pán, lebo verím, v Neho verím...*

Mám rada túto pieseň, lebo je odrazom nášho ľudského života. Dní bez slnka a predsa so zábleskom jasu, dni plné zlyhania a predsa s nádychom nádeje, dni smútku a predsa pokoja. A to je pre mňa dôvodom na úsmev na tvári aj dnes. Zámerne som vybrala slová z knihy Žalospěvov. Aby som nám všetkým – a to myslím aj tým, ktorí sú skepickí, ale aj nadšení, ktorí sa cítia unavení aj plní života, nemocným i zdravým, vyčerpaným politickým dianím i tým, ktorí sa radšej vzdali sledovania politiky, ustaraným i tým, ktorí sú plní radosti zo života, skeptikom i optimistom – pripomenula dôležitú vec. **Hospodinove skutky lásky neprestávajú, Jeho milosrdenstvo nekončí, Jeho vernosť je veľká.**

Dnešná Pamiatka posvätenia chrámu nie je a ani nemôže a doslova nesmie byť iba nejakou spomienkou na minulosť. **Je predovšetkým dôkazom** tejto **Božej lásky, milosrdenstva a vernosti**. To, čo si pisateľ knihy Žalospěvov uvedomil, bolo, že hoci chrám bol zničený a Jeruzalem padol, Božia láska je stále tá istá. Ona nie je viazaná na kamene, na budovu, ale na Božiu vernosť k človeku. Práve dnes máme oslavovať nášho Pána Boha za Jeho vernosť k nám. Pretože aj tento náš kostol, všetky postavené kostoly a chrámy sú znakom Božej lásky a toho, že On zostáva s nami. A možno sa nám niekedy vidí, že tie naše kostoly sú z neделе na nedeľu prázdnejšie, možno by sme chceli, aby prišlo nejaké duchovné obrodenie, a možno sa nám návšteva kostolov vidí ako prázdna tradícia, a tak nejako vnímame padajúce ruiny celého nášho zboru, stále platí: **Hospodinove skutky lásky neprestávajú, Jeho milosrdenstvo nekončí, Jeho vernosť je veľká.**

Božie skutky lásky k Izraelu neprestali ani vtedy, keď chrám bol v ruinách. Božia vernosť a milosrdenstvo k Izraelu sa neskončili ich odvedením do zajatia. Naopak, práve vtedy niesli a pomáhali Izraelu celé zajatie a utrpenie s ním spojené, uniesť. A podobne je tomu aj dnes. Aj keď sa niekedy cítime ako v okovách, a niekedy si ich sami nasadzujeme strachom, nedôverou, neopustením, horkosťou v srdci, posudzovaním, odsudzovaním, neláskavosťou či dokonca

rezignáciou, **Božie skutky lásky nikdy nekončia**. On zostáva s nami nielen v čase radosti a posvätenia, ale aj v časoch našich trosiek a pádov. **Pamiatka posvätenia chrámu nám pripomína, že aj tento deň je výnimočný, pretože je znakom Božej vernosti a prítomnosti – a Jeho lásky, ktorá prebýva medzi nami a v nás a nič nás od tejto lásky nemôže odlúčiť.** Táto láska je základom, na ktorom môžeme stavať, a istotou, že náš trojjediný Boh svoje dielo nikdy neopustí.

To, čo nám dnešný biblický text zdôrazňuje, je, že **práve Božie milosrdenstvo** bolo dôvodom, prečo Izrael v tom 6. stor. nebol celkom zničený a tiež **je dôvodom** aj dnešného dňa, **že sme tu a spoločne slávime PPCH. Je tiež dôvodom, prečo uprostred zápasov, v ktorých cirkev žije aj dnes, Pán Boh ešte dáva čas milosti – cirkvi i svetu.** A tak, ako sa v Žalospěvoch píše o milosrdenstve, ktoré sa každé ráno obnovuje, aj dnešná Pamiatka posvätenia chrámu je okamihom a časom obnovy. Každé spoločenstvo, každá modlitba, každé stíšenie sa pre Pánom Bohom, každé vyslovené slovo vďaky, každé hľadanie odpovedí u nebeského Otca, každé stretnutie sa s Ním v Jeho slove, či v spoločenstve alebo pri sviatostiach, je okamihom, v ktorom Pán Boh vždy nanovo vlieva do nás, Jeho detí, do cirkvi, nový život. A tak **PPCH** naozaj nie je len spomienkou na minulosť, ale **je potvrdením toho, že aj dnes prúdia naším cirkevným zborom prúdy Božej milosti.**

Zastavme sa dnes, aspoň na chvíľu, stíšme sa, prestaňme rozmýšľať o tom, čo nás čaká, čoho sa bojíme, čo nás trápi, z čoho máme strach, umlknime – nechajme len ticho pôsobiť na nás lásku, milosrdenstvo a vernosť nášho nebeského Otca. Možno, že nie všetko je v našom živote v poriadku, možno, že nespĺňame štandardy tzv. ozajstného kresťana, a možno náš život vyzerá ako sinusoida, na ktorej sme viac dole, ako hore, ale skúsme dôverovať, že Pán Boh má všetko, má nás vo svojich rukách.

Často počúvam od ľudí otázku, ako veci dopadnú. Alebo sa ma pýtajú, ako majú žiť, aby boli naozajstnými kresťanmi. Moja odpoveď, ktorá dozrela vo mne v priebehu môjho života, je: neviem, ako veci dopadnú, ani nemám návod na to, ako má vyzeráť naozajstný kresťanský život, jediné, čo mám a čo môžem – je veriť a dôverovať, že Pán Boh má všetko vo svojich rukách. A ak sa necháme niesť Jeho láskou, milosrdenstvom a vernosťou, naozaj všetko dobre skončí. Či už tu v časnosti, alebo vo večnosti.

A túto nádej si chcem hlboko uchovať vo svojom srdci. A vám všetkým, nám všetkým, celému nášmu cirkevnému zboru, prajem, aby sa Hospodin stal vašim údelom a aby ste každý deň čakali na Jeho pomoc. Pretože je dobre očakávať na Hospodinovu pomoc. A navyše – Hospodin je dobrý voči tomu, kto v Neho verí a dôveruje Mu. Amen.

<https://www.youtube.com/watch?v=MIBW7vx59Q&list=RDeutuzmoYe9c&index=22>